Jei norėtume visuomet gyventi tiesos šviesoje, ši tiesa turi būti natūraliai graži. Ji turi turėti visą grožį, kurio neturi vien tik tiesos triumfas prieš apgaulę.

Pasaulio grožis gyvenimą jame padaro prasmingu, o tai reiškia, kad be grožio netgi tiesa atrodo negyvybinga.

Jei tiesa būtų vien tik materialaus pasaulio neigimas, ar galėtume gyventi jos sukurtoje tuštumoje, amžinai tylioje ir nejudančioje?

Tik tikro, išliekančio grožio ieškojimas gali mus išgelbėti nuo susitaikymo su daline tiesa apie pasaulio iliuziškumą. Šis ieškojimas turi vesti mus prie pilnos tiesos apie begalinį suvokiantį grožį, apie kurį niekas negalėtų pasakyti: gana.

Visas mūsų pasaulio žavumas yra šios tiesos grožio atspindys. Būtent apie šį grožį, realybę pasislėpusią už atspindžio, kalba Vedanta, vadindama Jį Krišna. Hegelio terminologijoje Krišna yra grožio realybė, o Upanišadose – Jis yra estetinė patirtis.

Krišnos grožis yra tai, kad Jis paslepia savo Dievo didybę. Juk, jei Absoliuto galutinis tikslas yra tik žaidimas, tuomet paprastumas ir žavumas su Absoliuto aukščiausia išraiška susiję labiau, nei Jo didybė.

Tai, kad Krišna atlieka stebuklingus žygius, nestebina. Bet, kai Dievas elgiasi kaip paprastas žmogus, tai yra neįprasta. Jis taip elgiasi, nes tik žmogaus gyvybės formoje galima suprasti meilę, o tai svarbiau, nei žmogaus sugebėjimas mąstyti racionaliai.

Perfrazuota iš Tripurari Svamio "Estetinė Vedanta"